

a pri temeljtnikih še deluje. — Skrb za okretnost je pozitiven posel jezikovnega motrilca.

V obeh ozirih je dovolj opravka in čas je že zanj. Pred petdesetimi leti se je delal proračun; danes je čas, da pričnemo sestavljati bilanco. Napredek je sicer očiten, a na raznih mestih preti jezikovna izguba; krive so ji največ novine. —

V nastopnih poglavjih bomo, kakor nanese čas in prilika, premotrivali pereča vprašanja večjega ali manjšega obsega. — Prvo poglavje bo posvečeno najgršemu izrastku na našem jezikovnem polju, konstrukciji: „naprosilo se ga je“, „hlapca se je najelo“, „prime se jo“ itd. Ta jezikovni nestvor moramo ubijati in ubiti z vsemi sredstvi!

Vigilije.

I.

Molčijo črni kostanji
ob poti v samotnem kraju,
tiho kot grešnik polnočni
reka v daljavo beži.

S tihim šumenjem se družī
mokrocvetoča ljubezen,
s toplimi vzdihī se družī
smeh tvoj iz polnoči.

Švignil obraz je neznan
mimo veselega okna,
z roso srebrno poškopil
nekdo je moje oči.

Nisem poslušal šumenja
reke v tajinstvenem begu,
nisem pozdravljal na cesti
poznih, veselih ljudi.

V tvojem slonel sem naročju,
sanjal sem mir in ljubezen,
užival sem toplo življenje
lepih pomladnih noči . . .

II.

Ne kliči spominov, ne drami sanj,
ostani pri meni ljubezen nocoj —
nocoj, oh, nocoj samò ljubim te jaz,
jutri že drug bo delež moj . . .

Jaz ne vem kaj in ti ne veš kaj —
in vendar je pisano sredi srca,
v temoti usode leži ta moč —
kratek je mir in veselje srca . . .

III.

Tam doli pod zidom reka šumi,
ob zidu ljubica moja sloni,
s tihim večerom jo snubi ljubezen,
rosa srebrna ji lice kropi.

Doli pod zidom star kostanj stoji,
veje široke v mrak črni razpenja,
čvrste, košate njegove roke
čakajo željno pomladi, življenja . . .

Ljubica moja, pod zid poglej,
tam, kjer reka zelena šumi,
pazi, poslušaj šum tihih vodá,
pazi, poslušaj v njih tožbe srca:

Voda tam doli usahnila bo!
Kostanj bodočnost upognila bo!
mir in ljubezen, mladost in pomlad,
vse bo umrlo tistikrat!

G. Koritnik.



Na izprehodu.

<p>Glej, kako se skriva glavica živa v gorki in mehki ovratnik — ne more snežinka bela kosminka do srca, odprtih tam vrat ni.</p>	<p>Kadar pa zima mrzla odkima in pride vesna prelestna, najde ljubezen skozi očesca objestna v srce stezico.</p>
---	--

Tedaj pa z Marico
ne hodi, očka, nikari —
ker to se bo vnelo
in to bo gorelo,
o Bog, ti nas ognja obvari!

Petruška.

